

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยหกสิบสาม

การเปิดเผยคำพยากรณ์: การสำรวจบทที่สิบเอ็ดแห่งพระธรรมดาเนียล

Jeff Pippenger

2024-03-28

บัดนี้เราจะเริ่มดำเนินไปตามบทที่สิบเอ็ดของพระธรรมดาเนียล

ส่วนข้าพเจ้า ในปีแรกแห่งรัชกาลดาร์ริอัสชาวมิเดีย ข้าพเจ้าได้ยืนขึ้นเพื่อคำจูนและเสริมกำลังท่านนั้น และบัดนี้ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงแก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์เกิดขึ้นในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะมั่งคั่งยิ่งกว่าเขาทั้งปวง และด้วยกำลังซึ่งเกิดจากความมั่งคั่งของตน เขาจะปลุกปั่นคนทั้งปวงให้ลุกขึ้นต่อสู้กับอาณาจักรกรีก แล้วจะมีกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่งเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะปกครองด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ และกระทำตามพระประสงค์ของตนเอง และเมื่อพระองค์ทรงตั้งขึ้นแล้ว อาณาจักรของพระองค์จะถูกทำลายและถูกแบ่งออกไปตามลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ และจะไม่แตกแก่เชื้อสายของพระองค์ ทั้งจะไม่เป็นไปตามอำนาจการปกครองที่พระองค์ทรงปกครองอยู่ เพราะว่าอาณาจักรของพระองค์จะถูกถอนเสีย แม้เพื่อผู้อื่นนอกเหนือจากเหล่านั้น ดาเนียล 11:1-4

กาเบรียลเริ่มต้นด้วยการแจ้งแก่ดาเนียลว่า เขาได้ทำงานร่วมกับดาร์ริอัสด้วยในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ซึ่งเป็นปีที่หลานชายของดาร์ริอัส ผู้เป็นแม่ทัพของท่าน ได้ยึดบาบิโลนและประหารเบลซัสซาร์ ดาเนียลกำลังได้รับนิมิตนี้ในปีที่สามแห่งรัชกาลของไซรัส ตามข้อแรกของบทที่สิบ ดังนั้นกาเบรียลจึงกำหนดทั้งดาร์ริอัสและไซรัสให้เป็นสัญลักษณ์ที่แทน "วาระสุดท้าย" เบลซัสซาร์และบาบิโลนถูกจักรวรรดิมิเดีย-เปอร์เซียพิชิตในปี 538 ก่อน ค.ศ.

"ไซรัสได้ล้อมบาบิโลนไว้ ซึ่งท่านได้ยึดเมืองนั้นด้วยกลอุบายในปี 538 ก่อนคริสตกาล และพร้อมกับการสิ้นชีวิตของเบลซัสซาร์ ผู้ซึ่งชาวเปอร์เซียได้สังหาร อาณาจักรบาบิโลนก็ยุติการดำรงอยู่" Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

ในปี 538 ก่อนคริสตกาล ดาเนียลได้บันทึกบทที่เก้าไว้

"นิมิตที่บันทึกไว้ในบทก่อนหน้านี้ [บทที่แปด] ได้ถูกประทานในปีที่สามแห่งรัชกาลเบลซัสซาร์ คือปี 538 ก่อนคริสตกาล ในปีเดียวกันนั้น ซึ่งเป็นปีแรกแห่งรัชกาลดาร์ริอัสด้วย เหตุการณ์ทั้งหลายที่บรรยายไว้ในบทนี้ [บทที่เก้า] ก็ได้เกิดขึ้น" Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

ปีแรกแห่งรัชกาลของดาร์ริอัส ซึ่งเป็นปีที่สามและปีสุดท้ายของเบลซัสซาร์ คือในปี 538 ก่อนคริสตกาล องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงลงโทษแผ่นดินของชาวเคลเดีย และทรงกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างว่างเปล่า

และแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะกลายเป็นที่รกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึง และประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปี และต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและชนชาตินั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย รวมทั้งแผ่นดินของชาวเคลเดียด้วย และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นกลายเป็นที่รกร้างตลอดกาล เยเรมีย์ 25:11, 12

ในข้อสิบ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้คำว่า "หลังจาก" ขณะทรงนำเข้าสู่การลงโทษบาบิโลน "หลังจากที่" บาบิโลนถูกทำให้รกร้างแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำพระราชกิจอันดีของพระองค์เพื่อประชากรของพระเจ้า

เพราะพระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อครบเจ็ดสิบปีทีบาบิโลนแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะกระทำตามพระวจนะอันดีของเราที่มีต่อเจ้า โดยให้เจ้ากลับมายังสถานที่นี้ เยเรมีย์ 25:10

การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีเริ่มต้นขึ้นในปี 606 ก่อนคริสตกาล

“เมื่อเจ็ดสิบปีนั้นได้เริ่มต้นขึ้นในปี 606 ก่อน ค.ศ. ดาเนียลก็เข้าใจว่าบัดนี้ปีเหล่านั้นกำลังใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีเริ่มต้นในปี 606 ก่อนคริสตกาล และสิ้นสุดลงในปี 536 ก่อนคริสตกาล ซึ่งเป็นเวลาสองปีหลังจากการตายของเบลซัสซาร์และความรุกรานของบาบิโลนในปี 538 ก่อนคริสตกาล นั้นเป็นปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัส กาเบรียลกำหนดคำพยากรณ์แห่งแม่น้ำฮิดเดเคลไว้ในปีที่สามของไซรัส และเริ่มต้นลำดับเรื่องในบทที่สิบเอ็ดด้วยการอ้างถึงปีแรกของดาไรอัส และในการกระทำเช่นนั้น ท่านกำลังกำหนดระบุนปีสองปีที่เฉพาะเจาะจง ปี 538 ก่อนคริสตกาลและปี 536

ก่อนคริสตกาลต่างก็เป็นวาระที่ทรงกำหนดไว้ ปี 538 ก่อนคริสตกาลเป็นวาระที่กำหนดไว้สำหรับให้คำพยากรณ์เรื่องเจ็ดสิบปีสิ้นสุดลง และปี 536 ก่อนคริสตกาลเป็นเวลาพยากรณ์ที่ทรงกำหนดไว้ เมื่อ “หลังจาก” ปี 538 ก่อนคริสตกาลแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำพระราชกิจอันดีของพระองค์เพื่อชนชาติของพระองค์

ปี 538 ก่อนคริสตกาล และปี 536 ก่อนคริสตกาล ต่างก็เป็นวาระที่ทรงกำหนดไว้ และมีบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์สองคนเป็นตัวแทนของวาระนั้น คนหนึ่งคือกษัตริย์องค์แรกแห่งมีเดีย และอีกคนหนึ่งคือกษัตริย์องค์แรกแห่งเปอร์เซีย

การสิ้นสุดลงของระยะเวลาเจ็ดสิบปีที่อิสราเอลตามตัวอักษรถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนตามตัวอักษรนั้น เป็นภาพแทนของช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่อิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณตกอยู่ในสภาพเชลยในบาบิโลน ฝ่ายจิตวิญญาณ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 538 ถึงปี 1798 เป็น “วาระที่ทรงกำหนดไว้” และจากนั้นช่วงเวลาที่ได้รับการระบุไว้ในคำพยากรณ์ว่าเป็น “เวลาสิ้นสุด” ก็ได้เริ่มต้นขึ้น ปี 538 ก่อนคริสตกาล และปี 536 ก่อนคริสตกาล ซึ่งถูกแสดงไว้ว่าเป็น “วาระที่ทรงกำหนดไว้” เช่นกัน ยังเป็นเครื่องหมายบ่งชี้ถึงการเริ่มต้นของช่วงเวลาหนึ่งซึ่งถูกแสดงไว้ว่าเป็น “เวลาสิ้นสุด” อีกด้วย

“คริสตจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกก็ตกอยู่ในสภาพการเป็นเชลยอย่างแท้จริงตลอดช่วงเวลาอันยาวนานแห่งการข่มเหงอย่างไม่หยุดยั้งนี้ เช่นเดียวกับที่บุตรหลานของอิสราเอลถูกกักไว้เป็นเชลยในบาบิโลนในช่วงเวลาแห่งการเป็นเชลยนั้น” Prophets and Kings, 714.

คำพยากรณ์ทั้งสี่มุ่งกล่าวถึงวาระสุดท้ายโดยเฉพาะ มากกว่าวันเวลาที่คำพยากรณ์เหล่านั้นได้รับการสำเร็จครั้งแรก ดังนั้น ปี 538 ก่อน ค.ศ. และกษัตริย์ดาไรอัส พร้อมทั้งปี 536 ก่อน ค.ศ. และกษัตริย์ไซรัส จึงเป็นตัวแทนของ “เวลาแห่งที่สุดปลาย” ในปี 1989 และกษัตริย์ทั้งสองนั้นเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงประธานาธิบดีเรแกนและประธานาธิบดีบุชผู้พ่อ ปี 538 ก่อน ค.ศ. และ 536 ก่อน ค.ศ. เป็นตัวแทนของหมายสำคัญหนึ่ง ซึ่งสำเร็จครบถ้วนโดยเข้าใจว่าทั้งสองปีนั้นเป็นตัวแทนของหมายสำคัญเดียวกัน หมายสำคัญของ “เวลาแห่งที่สุดปลาย” ประกอบด้วยสัญลักษณ์สองประการ และบางครั้ง ดังเช่นในกรณีของเรแกนและบุชผู้พ่อ สัญลักษณ์ทั้งสองประการก็สำเร็จครบถ้วนในปีเดียวกัน แต่กรณีนั้นเป็นข้อยกเว้นของหลักเกณฑ์ เพราะหมายสำคัญของ “เวลาแห่งที่สุดปลาย” ในสมัยของโมเสส คือการถือกำเนิดของทั้งอาโรนและโมเสส ซึ่งห่างกันสามปี ในประวัติศาสตร์ของพระคริสต์ หมายสำคัญนั้นคือการถือกำเนิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระคริสต์ ซึ่งห่างกันหกเดือน

มีคาเอลได้เสด็จลงมาจากรวรรค์ และในยูดา ข้อ 7 เมื่อพระองค์เสด็จลงมา พระองค์ทรงให้โมเสสเป็นขึ้นจากตาย ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด โมเสส (และเอลียาห์) ถูกประหารและนอนตายอยู่ที่ถนนเป็นเวลาสามวันครึ่งเชิงสัญลักษณ์ แล้วโมเสส (พร้อมกับเอลียาห์) ก็เป็นขึ้นจากตายโดย "พระสุรเสียงอันดัง"

และภายหลังสามวันครึ่ง พระวิญญาณแห่งชีวิตจากพระเจ้าได้เข้าสู่เขาทั้งสอง และเขาทั้งสองก็ยืนขึ้นบนเท้าของตน; และความหวาดกลัวยิ่งใหญ่นำบรรดาผู้ที่เห็นเขาทั้งสองนั้น และเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงอันดังจากรวรรค์ตรัสแก่เขาว่า จงขึ้นมาที่นี่ และเขาทั้งสองก็ขึ้นไปสู่สวรรค์ในเมฆ; และบรรดาศัตรูของเขาทั้งสองก็เห็นเขา วิวรณ์ 11:11, 12

"พระสุรเสียงอันดัง" ที่ทำให้เป็นขึ้นมาจากตายนั้น คือเสียงของหัวหน้าทูตสวรรค์ และหัวหน้าทูตสวรรค์นั้นคือมีคาเอล

เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากรวรรค์ด้วยเสียงโห่ร้อง ด้วยเสียงของอัครทูตสวรรค์ และด้วยแดรของพระเจ้า แล้วบรรดาผู้ที่ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน 1 เธสะโลนิกา 4:16

ประวัติศาสตร์ที่โมเสสและเอลียาห์ถูกสังหารและเป็นขึ้นมาอีกนั้น คือประวัติศาสตร์แห่งการประหัตประหารคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ประวัติศาสตร์นั้นได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ด้วย "สุรเสียงแรก" ของทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบแปด ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ระบุว่ามาถึงเมื่ออาคารใหญ่ทั้งหลายของนครนิวยอร์กถูกทำลายลง "สุรเสียงที่สอง" แห่งวิวรณ์บทที่สิบแปดนั้น จะถูกเปล่งออกมาเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงมาถึง เมื่อฝูงแกะอีกฝูงหนึ่งของพระเจ้าถูกเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน ประวัติศาสตร์นั่นเอง คือประวัติศาสตร์แห่งการประหัตประหาร ซึ่งในนั้นดาเนียลถูกแสดงให้เห็นว่าได้ถูกเปลี่ยนให้เป็นพระฉายของพระคริสต์โดยการเพ่งดูนิมิต "marah" ซึ่งเป็นรูปเพศหญิงของนิมิต "mareh" นั่นคือนิมิตที่เป็น "เหตุให้เกิดผล" ซึ่ง "ทำให้" พระฉายที่เพ่งดูนั้นถูกจำลองขึ้นในบรรดาผู้ที่เพ่งดูมัน

ประวัติศาสตร์แห่งการประหัตประหารนั้น และแห่งการเปลี่ยนสภาพของดาเนียลในบทที่สิบ รวมถึงการเสด็จลงมาของมีคาเอลเมื่อพระองค์ทรงให้ผู้ที่เป็นตัวแทนโดยโมเสส เอลียาห์ และดาเนียล ฟินคืนชีวิตขึ้นและได้รับการเปลี่ยนสภาพ พระองค์ทรงกระทำการฟื้นคืนชีวิตนั้นด้วย "พระสุรเสียงอันกึกก้อง" ของหัวหน้าทูตสวรรค์ อันเป็นการจัดให้มี "เสียง" ที่สาม อยู่ท่ามกลางเสียงแรกและเสียงสุดท้าย ซึ่งทั้งสองนั้นเป็นเสียงเดียวกัน เพราะทั้งสองล้วนเป็นเสียงแห่งพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบแปด เสียงที่อยู่ตรงกลางนั้นเป็นที่ซึ่งการกบฏได้รับการเป็นตัวแทน เพราะเมื่อมีคาเอลทรงให้โมเสสฟื้นคืนชีวิตขึ้น พระองค์มิได้ทรงโต้แย้งกับซาตาน แม้ว่าซาตาน ผู้เป็นผู้ออกำเนิดแห่งการกบฏ จะอยู่ที่นั่นเพื่อคัดค้านก็ตาม

แต่มีคาเอลอัครทูตสวรรค์ เมื่อโต้แย้งกับมารและพิพาทกันเรื่องศพของโมเสส ก็ยังมีได้บังอาจกล่าวคำกล่าวหาอันหยาบช้ำต่อมัน แต่กล่าวว่า "ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามปรามท่าน" ยูดา 7.

การเริ่มต้นแห่งช่วงเวลาแห่งการประหัตประหารซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 และสิ้นสุดลง ณ กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึงนั้น ถูกทำเครื่องหมายไว้ด้วยลายเซ็นแห่ง "ความจริง" เพราะในท่ามกลางช่วงเวลานั้น คือในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023 พระสุรเสียงอันยิ่งใหญ่ของอัครทูตสวรรค์ได้เริ่มงานในการทำให้บรรดาผู้ตายในพระคริสต์เป็นขึ้นมา ผู้ซึ่งเลือกที่จะฟังพระสุรเสียงกลางของพระองค์ ฟังสังเกตว่า ค.ศ. 2023 มาหลังจาก ค.ศ. 2001 เป็นเวลาสี่สิบสองปี และสี่สิบสองเป็นหนึ่งในสิบของสองร้อยยี่สิบ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความเชื่อมโยงระหว่างพระลักษณะพระเจ้าและมนุษยชาติ

และยังเป็นสัญลักษณ์แห่งการฟื้นคืนสู่สภาพเดิมด้วย

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023 ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ ผู้ซึ่งมิใช่ผู้ใดอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์ และผู้ทรงเป็นความจริง ผู้ซึ่งทรงเป็นมีคาเอลด้วย และผู้ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา ได้เสด็จลงมาพร้อมกับสารในพระหัตถ์ของพระองค์ หนังสือเล่มเล็กในพระหัตถ์ของพระองค์นั้นคือส่วนหนึ่งของพระธรรมดาเนียลที่ถูกผนึกไว้จนถึงวาระสุดท้าย

“ในพระธรรมวิวรณ์ บรรดาหนังสือทั้งปวงของพระคัมภีร์มาบรรจบกันและสิ้นสุดลง ณ ที่นี้คือส่วนเติมเต็มของพระธรรมดาเนียล เล่มหนึ่งเป็นคำพยากรณ์ อีกเล่มหนึ่งเป็นการสำแดง หนังสือที่ถูกผนึกไว้ นั้นมิใช่พระธรรมวิวรณ์ แต่เป็นส่วนนั้นของคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลที่เกี่ยวข้องกับวาระสุดท้าย ทูตสวรรค์ได้บัญชาว่า ‘แต่เจ้าละ โอ ดาเนียล จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และผนึกหนังสือเหล่านั้นไว้ จนถึงวาระสุดท้าย’ ดาเนียล 12:4” กิจการของอัครทูต, 585.

ส่วนแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียลที่เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้ายนั้น คือบทที่สิบเอ็ด คือข้อหกข้อสุดท้ายของบทที่สิบเอ็ด แต่โดยเจาะจงยิ่งกว่านั้น คือบรรดาประวัติศาสตร์ที่ปรากฏอยู่ภายในบทนั้น ซึ่งถูกกล่าวซ้ำอีกครั้งในหกข้อสุดท้ายนั้น

“เราไม่มีเวลาให้สูญเสียแล้ว กาลเวลาแห่งความทุกข์ยากอยู่เบื้องหน้าเรา โลกกำลังกระวนกระวายด้วยจิตวิญญาณแห่งสงคราม อีกไม่นาน เหตุการณ์แห่งความทุกข์ยากซึ่งได้กล่าวไว้ในคำพยากรณ์จะเกิดขึ้น คำพยากรณ์ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ดได้เกือบจะถึงความสำเร็จครบถ้วนแล้ว ประวัติศาสตร์จำนวนมากซึ่งได้เกิดขึ้นเพื่อให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จนั้น จะเกิดซ้ำอีก” Manuscript Releases, number 13, 394.

ข้อสิบหกแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด แสดงให้เห็นประวัติศาสตร์ที่ถูกกล่าวซ้ำอีกครั้งในข้อสิบเอ็ด เพราะในข้อนั้นกษัตริย์ฝ่ายเหนือยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ประวัติศาสตร์ในข้อสิบหกระบุให้เห็นว่าเป็นเมื่อใดที่ปอมเปย์ แม่ทัพโรมัน นำยูดาห์และเยรูซาเล็มเข้าสู่การเป็นเชลย.

แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับเขาจะกระทำตามใจชอบของตนเอง และจะไม่มีผู้ใดยื่นหยุดต่อหน้าเขาได้ และเขาจะยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกผลาญด้วยมือของเขา ดาเนียล 11:16

ข้าพเจ้าตั้งใจจะใช้ข้อนี้เป็นหลักยึดสำหรับการพิจารณาข้อต่าง ๆ ที่อยู่ก่อนหน้านี้นี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงจะวางความเข้าใจนี้ไว้ก่อน เรามุ่งหมายที่จะสำแดงว่า ประวัติศาสตร์ซึ่งตามมาภายหลังการแตกแยกของอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์มหาราชในข้อสามและข้อสี่ เริ่มต้นขึ้นในปี 1989 และจากนั้นชี้ให้เห็นถึงสงครามยูเครนในปัจจุบัน ชัยชนะของปูตินเหนือกองกำลังของฝ่ายตะวันตก และความพ่ายแพ้ของปูตินในเวลาต่อมา ซึ่งนำไปสู่ข้อสิบหก

“แม้อียิปต์จะไม่อาจยื่นหยุดต่อหน้าอันติโอคัส กษัตริย์แห่งทิศเหนือได้ แต่อันติโอคัสก็ไม่อาจยื่นหยุดต่อหน้าชาวโรมัน ผู้ซึ่งบัดนี้ได้ยกมาต่อสู้กับเขาได้อีกเช่นกัน ไม่มีอาณาจักรใดสามารถต้านทานอำนาจที่กำลังผงาดขึ้นนี้ได้อีกต่อไป ซีเรียถูกพิชิตและถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน เมื่อปอมเปย์ ในปี 65 ก่อนคริสตกาล ได้รับทรัพย์สินสมบัติของอันติโอคัส เอเซียติคัส และลดฐานะซีเรียลงเป็นมณฑลหนึ่งของโรมัน”

“อำนาจเดียวกันนั้นยังจะต้องยืนอยู่ในแผ่นดินบริสุทธิ์ และผลาญมันเสียด้วย
โรมได้เข้ามาเกี่ยวพันกับประชากรของพระเจ้า คือพวกยิว โดยพันธมิตร ในปี 161 ก่อน ค.ศ.
นับแต่เวลานั้นเป็นต้นมา โรมจึงมีตำแหน่งอันเด่นชัดในปฏิทินแห่งคำพยากรณ์ ทุกรูป
โรมยังมีอำนาจปกครองเหนือแคว้นยูเดียโดยการพิชิตอย่างแท้จริงจนกระทั่งปี 63 ก่อน ค.ศ.;
และเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นในลักษณะดังต่อไปนี้”

“เมื่อปอมเปย์กลับจากการศึกต่อต้านมิธริเดทีส กษัตริย์แห่งปอนทัส มีผู้ซึ่งราชบัลลังก์ยูเดียอยู่สองฝ่าย คือ
ไฮร์คานัส และอาริสโตบูลัส กำลังต่อสู้แย่งชิงกัน คดีของทั้งสองถูกนำขึ้นสู่ปอมเปย์
ผู้ซึ่งในไม่ช้าก็มองเห็นความยุติธรรมแห่งข้ออ้างของอาริสโตบูลัส
แต่ประสงค์จะเลื่อนการวินิจฉัยเรื่องนี้ออกไปจนกว่าการยกทัพสู่อาระเบีย ซึ่งเขาปรารถนามาช้านาน
จะเสร็จสิ้นลง

โดยให้คำมั่นว่าแล้วเขาจะกลับมาและจัดการกิจการของพวกเขาตามที่เห็นว่ายุติธรรมและเหมาะสม
อาริสโตบูลัส เมื่อหยั่งทราบความรู้สึกที่แท้จริงของปอมเปย์แล้ว ก็รีบกลับไปยังยูเดีย
ติดอาวุธแก่ไพร่พลของตน และเตรียมพร้อมสำหรับการป้องกันอย่างแข็งขัน
โดยตั้งใจแน่วแน่ว่าไม่ว่าจะต้องเสียเพียงใด ก็จักรักษาราชบัลลังก์ไว้

ซึ่งเขาเล็งเห็นล่วงหน้าว่าจะถูกตัดสินยกให้แก่ผู้อื่น ปอมเปย์ติดตามผู้หลบหนีผู้นั้นไปอย่างกระชั้นชิด
เมื่อเขาเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม อาริสโตบูลัสซึ่งเริ่มสำนึกผิดในแนวทางที่ตนได้กระทำ ก็ออกมาพบเขา
และพยายามประนีประนอมเรื่องราวด้วยการสัญญาว่าจะยอมจำนนโดยสิ้นเชิง
พร้อมทั้งจะมอบเงินจำนวนมาก ปอมเปย์เมื่อรับข้อเสนอนี้แล้ว
จึงส่งกาบิเนียสพร้อมด้วยกองทหารส่วนหนึ่งไปรับเงิน แต่เมื่อแม่ทัพรองผู้นั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม
เขาก็กลับพบว่าประตูเมืองถูกปิดใส่เขา และมีคำบอกจากบนกำแพงว่า เมืองจะไม่ยินยอมตามข้อตกลงนั้น”

“ปอมเปย์เพื่อมิให้ผู้ใดล่วงเขาได้โดยพันโทษในลักษณะเช่นนี้
จึงใส่ตราอาริสโตบูลัสซึ่งเขาได้ควบคุมตัวไว้กับตน แล้วเคลื่อนทัพทั้งกองมุ่งสู่กรุงเยรูซาเล็ม ในทันที
ฝ่ายผู้สนับสนุนอาริสโตบูลัสเห็นควรป้องกันเมืองไว้ ส่วนฝ่ายของไฮร์คานัสเห็นควรเปิดประตูเมือง
เนื่องจากฝ่ายหลังมีจำนวนมากกว่าและเป็นฝ่ายชนะ ปอมเปย์จึงได้รับอนุญาตให้เข้าสู่เมืองโดยเสรี
ครั้นแล้ว บรรดาผู้ยึดมั่นในฝ่ายอาริสโตบูลัสก็ถอยขึ้นไปยังภูเขาสองแห่งพระวิหาร
โดยตั้งใจแน่วแน่ที่จะป้องกันสถานที่นั้นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าที่ปอมเปย์ตั้งใจจะตีให้แตก เมื่อสิ้นสามเดือน
ก็ได้มีการเจาะกำแพงเป็นช่องโหว่กว้างพอสำหรับการบุกโจมตี และสถานที่นั้นก็ถูกยึดได้ด้วยคมดาบ
ในการสังหารอย่างน่าสยดสยองซึ่งติดตามมา มีผู้ถูกฆ่าตายหนึ่งหมื่นสองพันคน
นักประวัติศาสตร์ผู้นั้นกล่าวว่า เป็นภาพที่สะเทือนใจยิ่งนักที่ได้เห็นบรรดาบุโรหิต
ซึ่งในเวลานั้นกำลังประกอบพิธีปรนนิบัติพระเจ้า
ยังคงดำเนินงานตามปกติของตนต่อไปด้วยมืออันสงบนิ่งและด้วยความมุ่งมั่นอันมั่นคง
ประหนึ่งไม่รู้สึกรู้สอกต่อความอลหม่านอันบ้าคลั่ง แม้รอบด้านพวกพ้องของตนจะถูกสังหาร
และแม้บ่อยครั้งโลหิตของพวกเขาเองจะปะปนกับโลหิตแห่งเครื่องบูชาของตน”

“เมื่อยุติสงครามลงแล้ว ปอมเปย์ได้ทำลายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม
โอนเมืองหลายเมืองออกจากเขตอำนาจของยูเดียไปอยู่ใต้เขตอำนาจของซีเรีย
และกำหนดให้ชาวยิวต้องส่งบรรณาการ ดังนั้น
กรุงเยรูซาเล็มจึงตกอยู่ในเงื้อมมือของอำนาจนั้นด้วยการพิชิตเป็นครั้งแรก อำนาจซึ่งจะยึดครอง
“แผ่นดินอันรุ่งโรจน์” ไว้ด้วยกำมือเหล็กของตน จนกว่าจะได้ผลาญมันสิ้นอย่างสิ้นเชิง” Uriah Smith,
Daniel and the Revelation, 259, 260.

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไปของเรา

“ข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีการโต้เถียงหรือความปั่นป่วนท่ามกลางประชากรของพระเจ้าไม่ควรถูกถือว่าเป็นหลักฐานชี้ขาดว่าพวกเขากำลังยึดมั่นในหลักคำสอนอันถูกต้อง มีเหตุอันควรหวาดเกรงว่าพวกเขาอาจมิได้แยกแยะระหว่างความจริงกับความผิดพลาดอย่างชัดเจน เมื่อไม่มีการตั้งคำถามใหม่ ๆ อันเกิดจากการตรวจสอบพระคัมภีร์ เมื่อไม่มีความเห็นต่างเกิดขึ้นซึ่งจะกระตุ้นให้ผู้คนค้นพระคัมภีร์ด้วยตนเองเพื่อให้แน่ใจว่าตนมีความจริงอยู่แล้ว เช่นนั้นก็จะมีคนเป็นอันมากในบัดนี้ ดังเช่นในสมัยโบราณ ที่จะยึดถือธรรมเนียมประเพณีและนามัสการสิ่งของตนเองไม่รู้จัก”

“ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงว่า หลายคนซึ่งประกาศตนว่ามีความรู้ในความจริงสำหรับปัจจุบันนี้ แท้จริงแล้วไม่รู้ว่าคุณเชื่ออะไร พวกเขาไม่เข้าใจหลักฐานแห่งความเชื่อของตน พวกเขาไม่มีความซาบซึ้งอันถูกต้องต่อพระราชกิจสำหรับเวลาปัจจุบัน เมื่อเวลาของการทดลองมาถึง มีบางคนในบัดนี้กำลังเทศนาแก่ผู้อื่น แต่เมื่อตรวจสอบจุดยืนที่ตนยึดถืออยู่แล้ว จะพบว่ามิใช่หลายสิ่งซึ่งตนไม่อาจให้เหตุผลอันน่าพอใจได้ จนกว่าจะได้รับการทดสอบเช่นนี้ พวกเขาไม่รู้ถึงความไม่รู้ยิ่งใหญ่ของตน และยังมิอีกหลายคนในคริสตจักรที่ถือเอาเองว่าตนเข้าใจสิ่งที่ตนเชื่อ แต่จนกว่าการโต้แย้งจะเกิดขึ้น พวกเขาไม่รู้จักความอ่อนแอของตนเอง เมื่อถูกแยกจากผู้ที่มีความเชื่อเช่นเดียวกัน และถูกบังคับให้ยืนอยู่เพียงลำพังโดยลำพังเพื่ออธิบายความเชื่อของตน พวกเขาจะประหลาดใจเมื่อเห็นว่าความคิดของตนเกี่ยวกับสิ่งที่เคยรับว่าเป็นความจริงนั้นสับสนเพียงใด แนนอนทีเดียวว่า ในท่ามกลางพวกเราได้มีการหันเหออกไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และหันไปหามนุษย์ โดยนำสิ่งที่เป็นของมนุษย์มาแทนที่พระบัญญัติอันทรงเป็นของพระเจ้า”

“พระเจ้าจะทรงปลุกเร้าประชากรของพระองค์; หากวิธีการอื่นล้มเหลว ลัทธินอกรีตทั้งหลายจะเข้ามาท่ามกลางพวกเขา ซึ่งจะรอนพวกเขาออก แยกแกลบออกจากข้าวสาลี องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกบรรดาผู้ที่เชื่อพระวาจาของพระองค์ให้ตื่นขึ้นจากการหลับใหล ความสว่างอันล้ำค่าได้มาถึงแล้ว ซึ่งเหมาะสมกับกาลเวลานี้ นี่คือความจริงแห่งพระคัมภีร์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงภัยอันตรายที่อยู่ตรงหน้าเราแล้ว ความสว่างนี้ควรนำเราไปสู่การศึกษาพระคัมภีร์อย่างขยันหมั่นเพียร และการตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนที่สุดต่อจุดยืนทั้งหลายที่เรายึดถืออยู่ พระเจ้าทรงประสงค์ให้แง่มุมและจุดยืนทั้งสิ้นของความจริงได้รับการค้นคว้าอย่างทั่วถึงและอย่างพากเพียร ด้วยการอธิษฐานและการอดอาหาร ผู้เชื่อจะต้องไม่หยุดอยู่กับข้อสันนิษฐานและความคิดอันคลุมเครือว่าอะไรคือสิ่งประกอบขึ้นเป็นความจริง ความเชื่อของพวกเขาต้องตั้งมั่นอยู่บนพระวาจาของพระเจ้าอย่างแน่วแน่ เพื่อว่าเมื่อเวลาทดสอบมาถึง และพวกเขาถูกนำตัวไปต่อหน้าสภาทั้งหลายเพื่อตอบเรื่องความเชื่อของตน พวกเขาจะสามารถให้เหตุผลถึงความหวังที่อยู่ในตนได้ ด้วยใจอ่อนสุภาพและด้วยความยำเกรง”

“ปลุกเร้า ปลุกเร้า ปลุกเร้า เรื่องทั้งหลายที่เราแนะนำเสนอต่อชาวโลกนั้น จะต้องเป็นความจริงอันมีชีวิตแก่เราเอง เป็นสิ่งสำคัญว่า ในการปกป้องหลักคำสอนซึ่งเราถือว่าเป็นข้อเชื่อพื้นฐานแห่งความเชื่อ นั้น เราไม่ควรยอมให้ตนเองใช้เหตุผลที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์โดยเด็ดขาด เหตุผลเช่นนั้นอาจใช้ปิดปากผู้คัดค้านได้ แต่หาได้ให้เกียรติแก่ความจริงไม่ เราควรเสนอเหตุผลอันถูกต้องมั่นคง ซึ่งไม่เพียงทำให้ฝ่ายตรงข้ามนิ่งเงียบเท่านั้น แต่ยังทนต่อการตรวจสอบอย่างใกล้ชิดและอย่างถี่ถ้วนที่สุดได้ด้วย ในหมู่ผู้ที่ได้ฝึกตนเองมาเป็นนักได้อาที่มีอันตรายอย่างยิ่งที่เขาจะไม่ปฏิบัติต่อพระวาจาของพระเจ้าด้วยความเที่ยงธรรม ในการเผชิญกับผู้คัดค้านนั้น ความพยายามอย่างจริงจังของเราควรเป็นการนำเสนอเรื่องต่าง ๆ ในลักษณะที่จะปลุกให้เกิดความสำนึกเชื่อมั่นในจิตใจของเขา แทนที่จะมุ่งเพียงให้ผู้เชื่อมีความมั่นใจมากขึ้นเท่านั้น”

“ไม่ว่ามนุษย์จะก้าวหน้าเพียงใดในทางสติปัญญา อย่าให้เขาคิดแม้เพียงชั่วขณะเดียวว่า
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องค้นคว้าพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วนและต่อเนื่องเพื่อให้ได้รับความสว่างยิ่งขึ้น
ในฐานะชนชาติหนึ่ง เราถูกทรงเรียกเป็นรายบุคคลให้เป็นผู้ศึกษาคำพยากรณ์
เราต้องเฝ้าระวังด้วยความจริงจัง เพื่อเราจะได้ discern รัศมีแห่งความสว่างใด ๆ
ที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่เรา เราจะต้องนวยรับแสงแรกแห่งความจริงนั้นไว้
และโดยการศึกษาอย่างอธิษฐานขอการทรงนำ ก็อาจได้รับความสว่างที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
ซึ่งสามารถนำเสนอแก่ผู้อื่นได้”

“เมื่อประชากรของพระเจ้าดำรงอยู่ด้วยความสบายใจและพึงพอใจกับความสว่างที่ตนมีอยู่ในปัจจุบัน
เราอาจมั่นใจได้ว่าพระองค์จะไม่ทรงโปรดปรานพวกเขา
เป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่ให้พวกเขาก้าวหน้าอยู่เสมอ
เพื่อรับความสว่างที่เพิ่มพูนขึ้นและเพิ่มพูนขึ้นไม่หยุดยั้งซึ่งกำลังส่องฉายเพื่อพวกเขา
ท่าที่ปัจจุบันของคริสตจักรไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ได้มีความมั่นใจในตนเองแทรกเข้ามา
จนทำให้พวกเขา รู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องมีความจริงเพิ่มเติมและความสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่า
เรากำลังมีชีวิตอยู่ในเวลาที่ซาตานกำลังทำงานอยู่ทั้งเบื้องขวาและเบื้องซ้าย ข้างหน้าและข้างหลังเรา
ฉะนั้น ในฐานะชนชาติหนึ่ง เรากลับหลังไหล่ พระเจ้าทรงประสงค์ให้มีเสียงหนึ่งดังขึ้น
ปลุกเร้าประชากรของพระองค์ให้ลงมือปฏิบัติ” Testimonies, เล่ม 5, 707, 708.